

Reactie van Pinksterbeweging op toespraak PKN scriba Dr. Bas Plaisier

Op vrijdag, 16 november 2007 gaf Peter Sleebos in de Generale Synode van de PKN namens de Pinksterbeweging een officiële reactie op de toespraak van Dr. Bas Plaisier, scriba van de PKN, tijdens de 100 jarige jubileum viering op 15 september 2007 in het Olympisch stadion in Amsterdam. Na afloop van de toespraak van Sleebos klonk een hartelijk applaus en begroette de preses ds. G. de Fijter hem met een 'heilige kus'. Men sprak opnieuw van een historisch moment.

Generale Synode van de PKN

16 november 2007

Geachte broeders en zusters in de Here Jezus Christus,

Hartelijk dank voor de uitnodiging om in uw midden een reactie te mogen geven op de toespraak van uw scriba, Dr. Bas Plaisier, welke hij ter gelegenheid van het honderdjarige jubileum van de Pinksterbeweging op 15 september j.l. in het Olympisch stadion namens u uitsprak.

Hij sprak niet alleen een felicitatie uit vanwege ons jubileum, maar raakte ook het punt van pijn aan, dat zowel bij u als bij ons in de afgelopen eeuw gevoeld werd, vanwege het ontstaan en de groei van de Pinksterbeweging met haar invloed op het geestelijk leven in Nederland, alsook in de hele wereld.

In zijn toespraak haalde Bas Plaisier aan dat er in het verleden soms nare dingen over elkaar werden gezegd. Dat als er mensen weggingen uit de kerk en onderdak zochten bij de Pinkstergemeente, dit bijna als doodzonde werd gezien. Dat de uitingen zoals die werden beleefd binnen de Pinksterkerken, soms werden bestempeld als het werk van de boze. Hij vroeg hiervoor om vergeving en sprak de hoop uit dat God een nieuwe weg opent voor ons.

De leiders van de Azusa Street opwekking van 1906 in Los Angeles baden destijds en hadden de hoop dat de zegen van de uitstorting van de Heilige Geest van die tijd de gehele kerk van Jezus Christus wereldwijd zou aanraken en zou bekrachtigen tot wereldwijde evangelisatie. Omdat de uitingen van de Geest in die tijd niet werden begrepen door de kerk ontstond gaandeweg de Pinksterbeweging, genoemd naar

Handelingen 2, waar op die Pinksterdag de Heilige Geest werd uitgestort op de gelovigen en waar zij in klanktalen begonnen te spreken.

Als voorbeeld hierbij mijn eigen ouders, komend als repatrianten uit Indonesië vanuit de Pinksteropwekking in de jaren '40. Zij zochten in 1950 hier in Nederland serieus naar een kerk of geestelijk thuis, waar zij God konden dienen en het werk van de Heilige Geest konden ervaren, zoals ze dat gewend waren. Alle deuren hiervoor in de bestaande kerken bleven gesloten, waardoor zij uiteindelijk zelf aan huis een bijbelstudie-bidstond groep begonnen, die uitgroeide tot een grote Pinkstergemeente in de stad Alkmaar.

We hebben als Pinksterbeweging vanuit pijn gereageerd op de aantijgingen uit de kerk. Onze houding is u niet te verwijten. Daarvoor zijn we uiteindelijk zelf verantwoordelijk. We waren in het verleden soms op zoek naar een duidelijke identiteit en hebben ons daarin arrogant en exclusief gedragen naar andere kerken of geloofsgemeenschappen, menend dat God dit van ons vroeg.

In onze passie voor God de Vader, Jezus Christus de Zoon en de Heilige Geest, én de opdracht om het evangelie te verkondigen, hebben we regelmatig door triomfantelijke en diskwalificerende uitingen medegelovigen in andere kerken pijn gedaan, alsof de Geest alleen nog maar in de Pinksterbeweging zou werken. We hebben in onze gedrevenheid vaak te weinig bijbels-theologische uitleg gegeven om zo tot een goede dialoog te komen.

Ook wij hebben daar vergeving voor nodig.

Hoewel er reeds vanaf de jaren '60 op landelijk niveau stappen gezet werden om het werk van de Geest en daarin tevens elkaar te leren kennen, kwam dit plaatselijk maar moeizaam opgang. Dáár lagen immers de kwetsuren, elkaar aangedaan.

Door de landelijk dialoog tussen de kerk en de pinksterbeweging zijn we de waarde gaan zien van elkaars inbreng. Samen zijn we immers ledematen van het Lichaam van Christus. Ook plaatselijk zijn veel relaties hersteld en zijn we elkaar gaan waarderen in eigenheid, waarin we ook die dingen zijn gaan herontdekken, die ons samenbinden als kerk van Jezus Christus.

Ons verlangen als Pinksterbeweging is dat wij samen met de kerk door genade het gezicht van Christus, van hoop, redding, vergeving en barmhartigheid zichtbaar en tastbaar mogen maken in ons land, daarbij ondersteund en aangevuurd door de Heilige Geest.

Mogen wij zo samen missionair kerk zijn in de Nederlandse pluriforme samenleving.

Ik wil eindigen met het citeren van Johannes 17:21, waarin Jezus bad: "Laat hen allen één zijn Vader. Zoals u in mij bent en ik in u, laat hen zo ook in ons zijn, opdat de wereld gelooft dat u mij hebt gezonden."

"Kom Heilige Geest, vernieuw Uw kerk!"

P.B. Sleebos

Voorzitter van de koepelorganisatie: Landelijk Platform van de Pinkster- en Volle Evangeliebeweging in Nederland

Algemeen voorzitter van de VPE (Verenigde Pinkster- en Evangeliegemeenten)

(805 woorden)